

ind i normale Forhold, inden Loven skulde revideres, idet jeg samtidig udtalte, at der i Arbejderkredse verserede Fabler om, at det var formodentlig Laanene, man nu i Indenrigsministeriet vilde benytte til at gennæmtinge en Ordning, der var Arbejderne imod. Det var efter min Mening en hensynsfuld Maade at udtale mig paa, hvorefter den højtærede Indenrigsminister herfra burde have erklæret til Beroligelse overfor den store Arbejdermasse, at saavel den højtærede Indenrigsminister som hans Parti vilde sætte alt ind paa at fremskaffe et Grundlag, som Arbejdernes Arbejdsløshedskasser kunde bygge videre paa, et Grundlag, som kunde tilfredsstille dem. I Stedet for stod den højtærede Indenrigsminister op og kom med en hel Del Bemærkninger i Anledning af Demonstrationen. Jeg maa tilstaa, at jeg kunde udmærket godt skænke den højtærede Indenrigsminister disse vandede Flovser om de 50 000 Arbejdere, som ikke var Oprørere. Gud hjælpe den højtærede Indenrigsminister og os alle sammen, hvis det havde været Oprørere! Den højtærede Indenrigsminister sagde ganske flot at der var vist ikke et Tusindtal af Oprørere. Men maa jeg spørge alle de samfundsbevarende Partier: Er det ikke et Gode, at Disciplinen i Arbejdernes Rækker har en saadan Karakter, at de kan samle 50 000 til Demonstration, uden at der gaar en Rude itu i København? Hvor kan man overhovedet ellers det i Verden? Det skyldes den Disciplin, Arbejdernes Tillidsmænd har gennemført i Arbejdernes Rækker, og den burde man fra den Side, hvor man har Ansvar for Samfundet, sætte Pris paa og ikke lave Spøg med. At Arbejderne var søndagsklædte o. s. v., hvad jeg ogsaa den Dag hørte adskillige Bemærkninger om, det kan de arbejdsløse i første Række takke deres arbejdende Kammerater for. Nu bevilges der overalt gennem Arbejdernes Organisationer Bidrag til de arbejdsløse, jeg er selv i Forgaars blevet paalignet et Bidrag af 20 Kr. til Ildebrændsel, for at de arbejdsløse ogsaa kan faa en glad Jul. Det er noget, jeg synes, man ogsaa fra Samfundets Side og fra deres Side, der har Ansvaret for Samfundet, burde sætte Pris paa. Man burde under alle Omstændigheder ikke spase med det. Den Dag, da Arbejdernes Hjem tømtes, da Stumperne bringes omkring paa Laanekontorerne, da Kone og Børn lider Nød, den Dag, kan jeg forsikre den højtærede Indenrigsminister; slaar det danske Temperament ikke til, da vil det sikkert gaa her, som det gaar overalt i Verden, at

da skaber Nøden Katastrofen; og det er min Overbevisning, at saa gaar det ud over andre end dem, der lider Nød, da har i hvert Fald de, der har noget i Samfundet, mere at frygte end de, hvem Livet er blevet en Plage.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Arbejdsanvisningen. Den højtærede Indenrigsminister var meget vred over, at jeg havde kritiseret Arbejdsanvisningen, men jeg gaar ud fra, at det Udvalg, der har Lov at forlange Oplysninger om alt, hvad det finder fornødent. Jeg gaar ud fra, man ogsaa vil tillade sig at forlange Oplysninger, der kan belyse det Forhold, om virkelig de Masser af Penge, som Arbejdsanvisningen har kostet, staar i nogenlunde rimeligt Forhold til den Virksomhed, Arbejdsanvisningen har udført, og andet og mere er det ikke, jeg har talt om, foruden naturligvis Kontrolbestemmelserne. Naar der indenfor Arbejdsløshedskasserne næres Mistro til den offentlige Arbejdsanvisning, skal jeg gerne sige hvorfor: fordi den offentlige Arbejdsanvisning er blevet en Udløber for Arbejdsgiverforeningen, har været Lakaj for Arbejdsgiverforeningen, der stadig skulde forsøge at bore sig ind i Arbejdsløshedskasserne for at blive Herrer over Kontrollen, derefter blive bestemmende over, i hvilke Tilfælde Understøttelse maatte udbetales, og saa naturligvis faa indskrænket de Tilfælde, hvor der maa udbetales Understøttelse, til det mindst mulige, saa det helst kun blev Skruebrækkere og den Slags Personer, som fik Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er den Maade, den offentlige Arbejdsanvisning fra vort Syn set har arbejdet paa, og det er derfor, der fra Arbejdsløshedskasserne næres Mistro til den offentlige Arbejdsanvisning.

Den højtærede Indenrigsminister kom, som det synes mig, ind paa at kritisere min Virksomhed som Formand for en Arbejdsløshedskasse, idet han forundrede sig over, at der indenfor mit Fag ikke var sket Anmeldelser af Arbejdsgivere til Arbejdsanvisningskontoret, og vilde paalægge mig Ansvaret derfor. Det maa jeg bede den højtærede Indenrigsminister om at adressere til Arbejdsanvisningsdirektøren; jeg har intet Ansvar i saa Henseende. Forholdet er nemlig det, at man til Administrationen af Arbejdsanvisningsloven af 1913 fik dannet et stort Apparat med en Arbejdsanvisningsdirektør, der skulde paase, at dens Bestemmelser overholdtes. Det var altsaa denne Arbejdsanvisningsdirektør, Hr. Jensen-Sønderup, der skulde paase og føre igennem,